

A watercolor illustration of a vampire with a dog's head. The vampire has a pale, elongated face with a wide, toothy grin showing sharp fangs. It has large, pointed ears and is wearing a dark, high-collared coat. The background is a watercolor wash of purple, pink, and blue, with faint outlines of buildings and a red-roofed tower. The overall style is expressive and somewhat abstract.

VĚŠTEC z Kondrakkaru

**Michal
Tesař**

Copyright

Autor: Michal Tesař

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Ilustrace: Miloš Sotona

2015

ISBN:

978-80-7512-172-1 (ePub)

978-80-7512-173-8 (mobipocket)

978-80-7512-174-5 (pdf)

Věnováno Janičce za stvoření postavy Věštce a kraje
Kondrakkar.

Vzestup

Večerní ticho rušené jen kvílivými steny ledového větru náhle rozerval výkřik. Nebyl to však smrtelný chropot, řev opilců či sprosté spílání úplatných děvek. Tohle bylo něco jiného. Steny rodící ženy a po nich křik novorozeněte! Opravdu, zrodil se nový člověk! Ruffové, malí tlustí skřeti, rodí všichni a pořád. Ale čerstvě narozené lidské dítě?! To je v kondrakkarském kraji velmi neobvyklá událost. Vždyť už několik let se zde rodili právě jen skřeti. Lidé, co zde žili, děti mít nechtěli. Tvrdilo se, že Kondrakkar je prokleté místo a jenom Věštec dokáže temné síly držet na uzdě.

Při každoročních slavnostech Luny vládce kondrakkarského kraje a pán hradu Kordor sliboval, že se přiblížil den, kdy lidé budou moci v Kondrakkaru opět vychovávat své děti, otcové budou pyšní, až jejich syn zvedne poprvé meč, a matky budou hrdě vodit své dcery v ulicích. Zatím však tento čas nenastal. Ženy zde umíraly bezdětné, muži často na bitevním poli. Nebýt vyhlášeného bohatství kraje, které umožňovalo čilý obchod s blízkými i dalekými kraji, nikdo mladý by se sem nepřistěhoval. Skoro se zdálo, že zde, v prokletém místě, hledají své štěstí lidé zahledění sami do sebe a upnutí jenom na svůj vlastní zisk. Avšak ani to nebylo pravdou. Sotva se v podhradí rozkřikla novina o požehnaném stavu některé z žen či dokonce narození lidského dítěte, přihnali se ruffové, věrní služebníci Věštce, a nenarozené dítě nedostalo šanci spatřit světlo světa. A pokud se ozval křik nového života, velmi brzy tento čirý pramínek vyschl. Šeptem se vypravovalo, že se Goddarth živí čerstvou silou těchto nebožátek.

A náhle se ulicí rozléhá křik malého dítěte. Ale otec, místo aby se pyšně oháněl pohárem v krčmě, ustrašeně zavírá okenice a dírou po suku pozoruje zšeřelou bahnitou cestu kolem domu. Namísto hrdosti má hrdlo stažené strachem, jenom aby malého tvorečka nikdo neslyšel. V hloubi své ustarané duše však ví, že Věštec má své špicly a posluhovače v celém podhradí. Je mu více než jasné, že se v nadcházejícím okamžiku rozletí dveře a ti odporní, suroví skřeti mu uzlovitýma rukama vyrvou jejich malé dítě. Náhle se v muži probudilo něco, co bylo pro něho dosud nepoznaným pocitem. Zuřivý vztek smíšený s nesmírnou touhou bránit ten malý uzlíček, který měl duši čistou jako padlý sníh. Rozhodl se pevně. Neustoupí ruffům a postaví se třeba samotnému Goddarthovi, ale plod jejich lásky bude žít. Otočil se od okna a pohlédl na svoji ženu, jak unavená, ale šťastná spočívá na lůžku. Malého potomka již pevně přisátého k prsu, oči uzamčené do malých štěrbin. Došel k posteli rodičky a posadil se tiše na kraj. Pohledem přelétl jejich skrovný příbytek, osvětlovaný blikavým plamenem čadivé lampy a dvou, tří loucí. Kromě postele stál v jejich jediné místnosti stůl a tři židle z nehoblovaných prken, malá kamenná pícka, stará truhla na oblečení a při stěně velká skříň, sloužící coby spižírna, úschovna několika kusů nádobí a sklad zbraní. Mužův pohled se znovu stočil k ženě a dítěti. Vlna vzteku a soucitu s jeho rodinou dosud nevyprchala.

„Lásko, podívej, naše dítě! Jak je krásné!“ zašeptala žena.

Muž se donutil k úsměvu. Uvnitř se chvěl obavami.

„Pojď ke mně, Anthe!“ vztáhla ruku a přivinula muže k sobě.

„Naše dítě, plod naší lásky, spí. Jsem šťastná, lásko moje! A ty?“

„I já jsem šťastný, Auro! Jsi silná žena, obdivuji tě! Jenom se bojím, že...“ nedopověděl Anth větu.

„Nemysli na to, milý! Jen co budu schopná vstát, odejdeme odsud. Nějaké peníze máme, obživu si najdeme i jinde. Kondrakkar je opravdu smutné místo!“

„Jsi opravdu odvážná, Auro! Ale myslím, že neunikneme. Poslouchej!“ odvětil Anth.

A opravdu. Jeho černé představy se začaly naplňovat. Po cestě se zdáli přibližovalo řinčení zbroje a dusot několika párů nohou. Ruffové!

Anthův pohled padl na masivní skříň. Aura jeho pohled zachytila a dívala se na svého muže široce otevřenýma očima.

„Ne, Anthe, to nesmíš! Nejsme vyvolení!“

„Auro, já na ty povídačky nevěřím! Budu bránit sebe, tebe i naše dítě! Ruffové ho nedostanou! Ó, pane, ty jejich hnusné špinavé pazoury!“ křikl hněvivě Anth, doběhl ke skříni a jediným trhnutím otevřel těžké dveře.

Matné světlo se s nebývalou silou odrazilo od pečlivě naleštěného meče, který visel vedle sekery a krátké dýky. Pevné prsty obemkly rukojet' z jemné kůže a Anthovým tělem projel dosud netušený záchvěv obrovské síly.

Silné zabušení na dveře probudilo dítě, které se rozplakalo. Aura jej pevně přitiskla k hrudi a konejšila ho.

„Kdo je? Co chcete v tuto pozdní hodinu u prahu počestných lidí?! Máme svých starostí dost a nikomu nehodlám otvírat!“ křikl odvážně Anth.

„Služebníci Věštce! Vydejte nám dítě!“ ozval se skřípavý hlas za dveřmi.

„Tady žádné dítě není, spletli jste se!“ křikl znovu Anth.

„Vydejte dítě po dobrém. Nenuťte nás k násilí!“

„Znovu opakují, že tady žádné dítě není!“

Za mužovými zády se ozval novorozenecký křik. Tupé údery do dveří a tření kovu o kov dávaly tušit, co nastane v příštích chvílích. Několik tvrdých ran dopadlo na petlici dveří, ta se rozskočila a dveře se pomalu otevřely. Čtyři ruffové s krátkými meči zíralo na Antha. Muž pozvedl zbraň a křikl:

„Dítě je naše! Nemáte na něj právo ani vy a ani Věštce!“

Skřeti se vyděšeně dívali na meč, který Anth svíral v rukách. Pak téměř současně vykřikli:

„To je Ohrmac'k! Ohrmac'k!“

Vyděšení, prchali skřeti ode dveří a zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Anth jen nevěřícně hleděl do prázdna před sebe. Zatřepal hlavou, aby se probral. Ruffové se přece jen tak něčeho nezalekli a nyní tohle. Nedokázal si to vysvětlit, stejně jako nechápal jejich poděšené výkřiky, kterým vůbec nerozuměl.

„Jsou pryč, Auro! Ti hnusní skřeti jsou pryč! A to jsem jenom držel meč?!“

„Anthe, tak se na něj podívej!“ řekla s podivným chvěním v hlase Aura.

Muž pozvedl zbraň a znovu byl jako u vytržení. Čepel zářila jasně jako slunce, drahokam zasazený na konci rukojetě žhnul jako řeřavé uhlíky. Světlo zbraně překonalo i zář loučí a svic, které byly v místnosti. Anth opatrně položil meč na hrubý stůl.

„Cože to vykřikovali skřeti?“ otázal se Anth své ženy.

„Nevím, nerozuměla jsem dobře. Snad něco jako >ormach< nebo snad rozmach, nedokážu si to zvláštní slovo vybavit.“

„A nebylo náhodou to slovo Ohrmac'k?“ rozlehl se pokojem pevný, sytý, hluboký hlas.

Aura vyděšeně vykřikla a mimoděk přitiskla své dítě pevněji k ěadrům, Anth se opět chopil zbraně, která nepřestávala svítit.

„Jen pomalu s tím mečem! Ten, kdo ho používá, musí být znalý jeho moci, jinak mu ublíží!“

„Kdo jsi, že tak divně mluvíš? Copak meč může sám od sebe ublížit?“ křikl Anth ke dveřím.

„Mohu překročit váš práh?“ ozval se znovu hlas.

„S čistými úmysly ano. Pokud chceš ublížit, odejdi, nebo se braň!“ řekl důrazně Anth.

„V tom případě jsem rád, že se s vámi mohu seznámit!“

Anth položil meč znovu na stůl, ale pro jistotu sevřel rukojeť dýky u opasku. Neznámý přešel přes práh a vešel do světla. Anth i Aura uviděli vysokou postavu zahalenou do dlouhého šedého pláště s kápí, která kryla hlavu a obličej. Muž se zastavil u stolu a sejmul si kapuci. Anth nevědomky ustoupil k lůžku své ženy. Mužův hranatý obličej rámovaly husté prošedivělé vlasy, které spadaly až na ramena. Úzké, semknuté rty a nos podobný zobáku dravce, ocelově chladné šedomodré oči a čelo bez vrásek, to vše tvořilo nepřístupnou, tvrdou tvář neznámého. A jaký obličej, takové tělo. Široká ramena, pevné paže, nohy jako sloupy na paláci Věštce. Anth nikdy nikoho takového nepotkal, sám se pokládal za statného a vysokého, ale na to, aby pohlédl příchozímu do očí, by jistě potřeboval stoličku. Neznámý nebyl viditelně ozbrojen, ale v záhybech pláště se mohl docela dobře skrýt i meč. Anth pochopil, že by v případném boji neměl šanci. Zasunul svoji dýku do pochvy a posadil se na pelest Auřina lože.

„Když jsou tvé úmysly čisté, pověz, kdo jsi?“

Neznámý pohlédl na ty dva a pak pomalu řekl:

„Jsem Poutník. Hledám Ohrmac'k, stejně jako mí bratři po celém známém světě. A jsem rád, že mám štěstí!“

Aura se vzepřela na lokti a nevěřičně kroutila hlavou.

„Poutníci neexistují! Je to jenom pohádka pro děti, aby věřily na spravedlnost! Moje bába mi vypravovala, že prý brání chudé, odhánějí zlo, pomáhají slabým a bojují za svobodu a dobro! Ale pak by jich musel být plný Kondrakkar, a museli by se pustit do křížku